

Üzenet az Olvasónak

A NAPKÖNYV első kötete lassan a végéhez közeledik, még egy-két-három folytatás hátravan belőle, de – pár hónapra a türelmedet kérem. Tudod, én most már nem sietek. Úgy érzem magam, mint egy mindenórás terhes mama, aki jobban ügyel a benne szendergő baba nyugalmára, mint az alakjára, a jóhírére vagy bármi kötelezettsége teljesítésére. Ezért, bocsáss meg, most egy időre visszavonulok a NAPKÖNYV -vel, gyermekemmel, aki eljövendő. Izgatottak vagyunk: szülünk, születni készülünk, tehát jól meg kell gondolnunk, hogyan s miként, meg a szemünk formáját is, a hajunk színét, a végső vonásokat! A *Holmi* szerkesztőinek tehát megköszönjük, amit eddig értünk tettek, meg amit még ezután fognak, ha ebben továbbra is hihetek – mert én biztosan ide fogom hozni a gyermeket, amint világra jött. De addig csend! Álom. Édes kettes. Ő kérte, én csak engedelmeskedem. S még azt üzenem, amit Lenin pajtás is, Razlivból: „dolgozunk”. Bárha mi, persze, nem a világforradalmon – csak egy kicsi igazságon. Szurkolj értünk, ha szeretsz, Olvasóm.

Parti Nagy Lajos

NAPKARDIGÁN

(Petrinek egy öltövényért)

a hétfő hajnal buk száján sebész,
penész az úr, a járdaszél, hol ülni,
hol majd a bél biccentve fog kidülni,
s kövön kenőcs a sikkasztási ész.

zörgő szatyorban, nájlontaxiban,
mint véres íny reménylő rózsaszínje,
mint „doktor úr, ne bántson” lép a színre
özv. Napotschkáné csontban, masniban.

vegyél föl engemet, motyogja, mon dieu,
szív, máj, személyi, zsírszegényke emlő
s minden satöbbim szétpakolva vár,

a szája szélén háromágu rongy nő,
gyere már rám, bugyogja, te előmlő,
te féltékenyi asszonykardigán.